

Szó bennszakad?

FEUILLETON - LXIII. évfolyam, 23. szám, 2019. június 7.

A helyzet korántsem ennyire egyszerű. Dadogót hallgatni, szem- és fültanúja lenni a hangokkal folytatott, többnyire vesztés küzdelmének, bizony nem könnyű. Az ember érzelmi és értelmi intelligencia szerint reagálja le, ezzel együtt olykor több, olykor kevesebb kihívást jelent. Sok évvel ezelőtt, amikor - megkockáztatom - rosszabbul beszéltem, mint mostanság (erről majd később), a munkahelyemen kissé szürreális módon én kaptam azt a feladatot, miszerint hívjam végig a vidéki kirendeltségeket, és tudakoljak meg tőlük egy bizonyos dolgot, aminek kapcsán rendre olyan emberekkel kellett beszélnem, akik nem ismertek. Ma is fülemben cseng az egyik vidéki kolléganő egyszerre ijedt és bosszús hangja, ahogy miközben én próbálok valamit mondani, ő egyre csak azt hajtogatja, hogy „Jeszusom! Nincs ott valaki más?” Akkor ez rettenetesen dühített, és magamban lebunkóztam a vonal túloldalán hallózó hölgyet. Később, amikor elmentem egy olyan egyesületbe, ahova beszédhibások járnak, és kis időre átkerültem az asztal túloldalára, mivel olyanokkal is találkoztam, akik nálam is erősebben dadognak, megtapasztaltam, hogy hogyan kell türelmesnek és megértőnek lenni a hozzám hasonlókkal. És persze szembesültem az örök kérdéssel is, amellyel mindenki találkozik: melyik a jobb, kivárni, amíg a dadogó megküzd a pattogó hangokkal, vagy egy-egy szó kiejtésével előremondani azt, amit amaz próbál tudatni velünk.